

בית דין רבני אזורי בתל אביב

13 אוג 2023
1310127-1

ביה"ד תל אביב יפו - קבלת תביעת האישה לגירושין ודחיית תביעתה
לכתובה בעקבות שינוי בארחות חייה הדתיים של התובעת

הרב רפאל זאב גלב

הדיין

פלונת
ע"י עו"ד טו"ר טוביה לרנר

התובעת

- נגד -

פלוני
ע"י עו"ד יואב תם טו"ר זיו ברקוביץ וטו"ר צבי גלר

הנתבע

נימוקי פסק הדין

: קבלת תביעת האישה לגירושין ודחיית תביעתה לכתובה, בעקבות שינוי בארחות
חייה הדתיים של התובעת הנדון

בית דיננו, בהרכבו המלא, בהחלטתו מיום כ"ו באב התשפ"ג (13/08/2023) קיבל את תביעת הגירושין
של האישה לחיוב הבעל בגט, ודחה את תביעת הכתובה. כמו כן קבע ביה"ד תאריך לסידור גט פיטורין
בין הצדדים.

ההחלטה הנ"ל נחתמה על ידי שלושת דיני ההרכב: כב' הרב יצחק מרוה (אב"ד), כב' הרב שמעון לביא,
והח"מ.

להלן אפרט את הנימוקים שהביאוני להחלטה זו.

יודגש כי נימוקים אלו הינם דעתי האישית בלבד ואינם בהכרח משקפים את דעת חבריי להרכב.

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

רקע קצר

הדיון שלפנינו עוסק בתביעת גירושין וכתובה של האישה, הנקובה בסכום של שמונה עשר מיליון ש"ח, ותביעת שלום בית של האישה.

הצדדים נישאו כדמו"י בשנת תשנ"ט (1999). אלו נישואין שניים של הבעל [ללא ילדים מנישואין הקודמים] ונישואים ראשונים של האישה. שלשה ילדים נולדו לצדדים מנישואיהם אלה. הצדדים פרודים כבר מתאריך 10.07.20.

בתאריך 21.03.21 פתחה האישה תיק לתביעת גירושין, כאשר קודם לכן בחודש יולי 2019 היא הגישה בבית הדין לענייני משפחה תביעת רכוש לפירוק שיתוף.

התקיימו בפנינו ששה דיונים בעניינם של הצדדים כאשר כל צד שוטח טענותיו בפנינו וחקירות הצדדים. כמו"כ הובאו בפנינו מספר עדים, ואף הוגשו סיכומים.

טענות התובעת

האישה תיארה בפנינו כי היא הייתה טובה לבעלה, דאגה לכל צרכיהם של בעלה וילדיה, ואף שמשה כמפרנס העיקרי של הבית, כשהיא מקימה חברה, רוכשת נדל"ן וכו', הגם שזה עלה לה בסיכון בריאות ממשי, כשהיא מגיעה עד לפריצת דיסק בגבה.

הצדדים סבלו מבעיית תקשורת ביניהם, וכבר בשנת 2015 נזקקו לטיפול זוגי אצל הרב ט'.

האישה טוענת כי לבעל הייתה תוכנית ברורה כיצד להשתלט על נכסיה, ולנשל אותה מכל ממונה, וכפי שברר את מילותיו בפנינו [פרוטוקול הדיון מיום 08.07.21 שורה 28] 'אמרתי לה, נכנסת אלי ערומה, תצאי ערומה'. לדבריה בשנת 2017 החל הבעל להיות בקשר עם הרב מ', אשר יעץ לו כיצד עליו להתייחס לאישה, והבעל נשמע לכל הוראותיו, כאשר הוא מגייס את ילדיו לצורך כך, והחל לאמלל את האישה.

כראיה לדבריה, צרפה התובעת לסיכומיה את התמליל המלא של תיאורו של הבעל בעצמו את כל שיחותיו עם הרב מ', [שיחות שתועדו ע"י הנתבע בעצמו ב'דיסק און קי' שהוחבא על ידו בבוידם הדירה בין כלי הפסח, ונמצא על ידי התובעת במקרה] כשהאחרון מורה לו בצורה מדויקת כיצד לפעול, לנשל את האישה מכלל נכסיה, ולהופכה לשפחה נרצעת (כלשונו), כשהבעל ממלא באופן מלא אחר הוראותיו, השפיל אותה והתעלל בה, הוא וילדי הצדדים בשליחותו.

האישה תיארה בפנינו שביום טבילתה בתאריך , הבעל לקח ממנה את חפציה האישיים, החרים לה את המזרון עליו היא ישנה, בגדים, פאות, ספרים ועוד, ושרף אותם, כשהוא מותיר אותה לישון על מצע קשיח ללא מזרון.

לדבריה, הבעל אף הגדיל עשות ובהוראת רבו המובהק, הילדים לקחו על עצמם את האחריות על שריפת חפציה, כאילו הם עשו זאת בפועל, כדי להגן על אביהם. הנתבע אף הורה לילדים למנוע מאימם שינה, כשהם צועקים באוזניה כל העת.

לדבריה, עקב הסבל הרב שצוין, הן פיזית והן נפשית, כאשר הוא מערב כאמור את ילדיהם וקורע את המשפחה לגזרים, לא היה מנוס מלתבוע גירושין ופירוק שיתוף בערכאה אחרת, ולכך יש להסיק כי הגירושין יצאו ממנו, ויש לחייבו בכתובה.

עוד מוסיפה האישה, כי הם נישאו כחילוניים לכל דבר, כאשר אט אט החלו לשמור תו"מ. כחלק מחיזוקם הרוחני, החליטו בעצת רב להוסיף שם נוסף לשמותיהם, ולכן הם נזקקו לעשיית 'כתובה דאירכסא' לאחר

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

כ-15 שנות נישואין, בתאריך י"ד טבת תשע"ד, כשגם בה מתחייב לה הבעל בסכום נכבד זה של שמונה עשר מיליון ש"ח.

לאור האמור טוענת התובעת כי הגירושין יצאו מאת האיש, ולפיכך עומדת האישה עקרונית על תביעתה למלא סכום הכתובה ותוספתה, בסך שמונה עשר מיליון ש"ח. עם זאת, בהתחשב ביכולותיו של האיש ועל פי הודאתו בפנינו [דיון מיום 08.07.21] על יכולותיו ועל גובה סכום הונו כיום, מעמידה האישה את תביעת הכתובה בסך אחד עשר וחצי מיליון ש"ח בלבד.

טענות הנתבע

הנתבע דוחה את טענותיה של האישה. הוא מצדו טען כל העת לשלום בית ורצה עד מאד להפוך את הקערה על פיה, על אף שהתובעת הרסה את הבית בכך שהכניסה צלע שלישית לביתם, בדמות המטפל מר ג'.

לדבריו, כ-5 שנים לאחר נישואיהם החלה האישה את היכרותה עם המטפל. מעבר להיותה סובלת ממחשבות אובדניות, היא רצתה מאד ללדת ילד נוסף ונתקלו בקשיים, ולכן כשמצאה את המטפל ג', היא הרגישה שמצאה את שחיפשה. בתחילה הוא הניח לה, למרות שהוא חש שהיא נשאבת לזה, כיון שהרגיש אשמה כלשהיא בכך שהוא לא יכול להביא עוד ילדים מבחינה רפואית כרצונה של אשתו. אך לצערו, אופי הטיפולים שהאישה עברה כדי להביא עוד ילדים, והקשר האישי שהיא קשרה עם המטפל, פגעו חמורות בזוגיות הצדדים, הרסו את הבית היהודי שניהלו השנים, כשהיא איננה מהססת לנסוע לסדנא בת 3 ימים לחו"ל יחד עם המטפל, ושוהה עמו שם במהלך שבת קודש.

הבעל ציין, שהאישה חברה דומיננטית בקבוצה העוסקת בטיפולים אנרגטיים המקיימת סדנאות, כשהמטפל ג' ממציא השיטה עומד בראשה. לדבריו, אט אט החלה להתדרדר מבחינה רוחנית, נסעה לחו"ל עם הקבוצה בניגוד לרצון בעלה, והפכה להיות אישה חילונית גמורה, כשהיא איננה מהססת להתחבק עם גבר זר בפומבי, הולכת עם מכנסיים ולעיתים אף ללא כיסוי ראש. הבעל הציג בפנינו ובסיכומיו תמונות המוכיחות כי היא חדלה מלהתנהג בצניעות כאישה חרדית כפי שנהגה עד אז.

לדבריו, מעשיה והתנהגותה גובלים בהגדרה של אישה העוברת על דת יהודית, כשהיא במו ידה הרסה את הקן המשפחתי הטהור שהיה להם עד אז, ויש להפסידה כתובתה.

הבעל טוען כי הוא עשה הכול כדי להשיב את האישה למצבה הקודם לחיק המשפחה, ואף הלכו יחדיו ליועץ הנישואין הרב ד', שהסביר לאישה כי שיטה זו ועקרונותיה מנוגדים ליהדות, והאישה הבטיחה לו כי היא עוזבת את ג' ואת כל הקבוצה, אך היא לא עמדה בזה ושוב חזרה, ולפיכך יש לקבוע כי הגירושין יצאו ממנה.

באשר לטענותיה של האישה בדבר שריפת המזרון על ידו משיב הנתבע, כי במסגרת ניסיונותיו לשנות את המצב ולהשיב את האישה אליו, הוא הגיע לרב מ', כשהוא נותן לו עצה ודרך כיצד לעשות זאת. בדיעבד מבין הוא כי הוא נקט בדרך לא תקינה, ועצתו של אותו רב הייתה לו לרועץ. עם זאת שב ומדגיש הנתבע, כי זה תוצאה ולא סיבה, וכי לא ניתן להפוך את המציאות, כי שריפת המזרון ומניעת שינה ממנה במהלך שתי שבתות, לא היו סיבה לבעיה, אלא תוצאה והמשך של המשבר הקשה שהחל כבר בשנת 2016, לנוכח התנהגותה של התובעת והקשר הפסול עם המטפל ג'.

עוד הוסיף הנתבע, כי לאור העובדה שהאישה היא זו שתבעה את הגירושין, ואף עתרה לבית המשפט לפירוק השיתוף ביניהם בשנת 2019, (כשכבר בראשית שנת 2018 היא חתמה ייפוי כוח אצל עו"ד לשם כך), ואף סירבה לעזוב את המטפל מר ג', הרי ששוב אין מנוס מלהגדיר את הדברים, שהגירושין יצאו ממנה ולא ממנו, ולכך יש לפוטרו מהכתובה.

עוד טען הנתבע בסיכומיו, כי מאחר והאישה תובעת את כתובתה יחד עם גירושיה, הרי שיש לחשוש שמא עיניה נתנה באחר או בממון, ויש לדחות את תביעת הכתובה.

טענה נוספת מעלה הנתבע לדחות את התביעה על הסף, שלנוכח הסכום הגבוה הנקוב בכתובה, יש לראותה ככתובה מוגזמת שנכתבה לשם כבוד ותהילה בלבד, וכמו כן הוי 'אסמכתא' ובשל כך יש לפטור מכתובתה ותוספתה.

התרשמות ביה"ד

הנה מכל מה ששמענו וראינו, הן בטענות שנטענו בפנינו והן בעדויות שהוצגו בפנינו, הרושם העולה בפנינו הוא, שהנישואין של בני הזוג עלו על שירטון, רק כאשר הבעל עמד על דעתו שהאישה תסיים לאלתר את הקשר עם הקבוצה שהייתה מחוברת אליה בטיפולים האנרגטיים, ובפרט עם ראש הקבוצה ג'.

אמנם, אין ספק בכך כי חלק גדול מפעולותיו של הבעל לעצירת קשר פסול זה, היו פעולות בלתי תקינות בעליל, שגבלו בהתעללות של ממש באישה, וכפי שפורט לעיל בטענותיה של התובעת. ואכן בשל כך טוענת התובעת, כי על אף שהיא זאת שתבעה את הגירושין ובפנינו ופירוק שיתוף בבית המשפט, בכל זאת הגירושין יצאו מהנתבע עקב מעשי ההתעללות כלפיה.

זהו אפוא עיקר הנדון שבפנינו, בשאלת "הביצה והתרנגולת", על מי להטיל אשמת הגירושין.

לאור האמור נדון בס"ד כדלהלן:

- . דין עוברת על דת.
- . ממי יצאו הגירושין.
- . שינוי אורח חיים באופן פומבי כעילה לפטור מכתובה.
- . כשהגירושין יצאו ממנה אך הבעל יכל להציל את הנישואין.
- . כתובה מוגזמת. דיון והכרעה. דין עוברת על דתלאור טענות הנתבע כי התובעת שינתה את אורח חייה והחלה לחיות במתירנות יתר, כאשר היא איננה חוששת להתחבק עם גבר זר בפומבי או להניח עליו ידים תוך כדי עמידה לתמונה משותפת, נדון תחילה בזה האם יש להפסידה כתובה מחמת דין עוברת על דת יהודית. יסוד הדין של "עוברת על דת" מבואר ומפורט במשנה (כתובות עב, א). המשנה שם מחלקת בין "עוברת על דת משה" ו"עוברת על דת יהודית". בעוברת על דת משה, מנתה המשנה דוגמאות של מעשים שהכשילה האישה את בעלה כנודרת ואינה מקיימת, משמשתו נדה, או מאכילתו דבר שאיננו מעושר, ובעוברת על דת יהודית מנתה המשנה דברי צניעות כיוצאה וראשה פרוע וטווה בשוק ומדברת עם כל אדם ועוד. וכתב הרא"ש שם בפרק ז' סימן ח' וז"ל: "עוברת על דת משה ויהודית אין לה כתובה היינו בדבר שהיא מכשילתו כי הנך דמתניתין וכיוצא בהם כגון שהאכילתו חלב או דם וכן נודרת ואינה מקיימת בשביל בניו, אבל אם הייתה עוברת בשאר עבירות כגון שהיא עצמה אכלה דבר איסור לא הפסידה כתובתה, ודת יהודית משום חציפותא ומשום חשד זנות הוא דמפסידה", עכ"ל. מבואר בדבריו שבכדי לקבל דין של 'עוברת על דת' שבה נאמר שיוצאת בלא כתובה, זהו רק אם מעשי האישה עומדים באחד משלושת התנאים דלהלן: א. מכשילה את בעלה. ב. הנודרת ואינה מקיימת הגורמת למיתת הילדים. ג. מעשה פריצות שיש בו חציפות או שיש בו

משום חשד לזנות [שמא זינתה או שמא תזנה]. להלכה הובאו דברי הרא"ש בחלקת מחוקק ובבית שמואל בסי' קט"ו ס"ק א' יעו"ש. מעתה ברור כי המקרה שלפנינו משתייך למסלול השלישי של מעשה פריצות, או שיש בו חשד לזנות. והנה, על אף שאין ויכוח על כך כי מעשים שכאלה אינם תואמים דרכה של בת ישראל המשתייכת לציבור החרדי, ובהחלט ניתן להבין את הנתבע שהיה קשה לו מאד להסכים עם שינוי זה שחל באשתו, עם זאת, כשאנו דנים להפסידה כתובתה מחמת דין עוברת על דת, יש מקום לדון האם ניתן להכליל מקרים כגון אלה. בכל מקרה נראה לומר, שלאור ירידת הדורות לצערנו, הרי שישנם מעשים שעל אף שבזמן חז"ל היו נכללים תחת הקטגוריה של עוברת על דת יהודית מחמת מעשה פריצות או חציפות שיש בו חשד לזנות כדברי הרא"ש, מ"מ כיום שהמתירנות גואה, קצת קשה לקבוע שיש במעשה מעין זה חשד ליחסי אישות ביניהם ולכן יש לדחות טענה זו. דוגמא לדבר ניתן למצוא בדבריו של תרומת הדשן בחלק ב' סימן ס"ח לגבי דין נודרת ואינה מקיימת באישה שאינה בת בנינים. דבריו הובאו בשו"ת דברי מלכיאל חלק ג' סימן קמ"ה שכתב לחדש כן לגבי אישה המקללת, שכיום לפי מצב הדור שהוא פרוץ בעניין זה, יש לומר שקללות לא יחשבו כעוברת על דת להפסידה כתובתה, וז"ל שם: "אכן באמת זה אינו [...] אבל נלע"ד דבלאו הכי קשה לדון בעתים הללו להוציא בשביל קללת יולדיו, וכעין מה שכתב בתרומת הדשן סימן ס"ח הובא בחלקת מחוקק שם סק"ו ובית שמואל סק"ז, **שבעתים הללו שרובם פרוצים בנדריים צריך דקדוק היטב לגרש אישה בלא כתובה בשביל שעוברת על נדריים ע"ש. והוא הדין הכא הוי דבר שפרוצים בו רבים הרבה יותר מבנדריים.** ואף אם יתרה בה תחשוב שהם דברי גוזמא ואין הדין כן. ולענ"ד אין לדון דין זה בעתים הללו רק כשיתרו בה על פי בית דין שהדין שיוציא בעל כרחו בלי כתובה. ועל כל פנים אין להתיר לו מצד זה "עכ"ל. על בסיס דברי התרומת הדשן ובהתאמה לנידונו, נראה לומר גם במקרה דנן שיש קושי להגדיר זאת כעוברת על דת מחמת העובדה שהצטלמה עם חבר כשהוא מחבקה במותניה. מלבד זאת - ומבלי חלילה להצדיק מעשה זה או אחר שאיננו תואם את דרך התורה וההלכה - יש להוסיף ולומר, שבנידונו כשמדובר בבני זוג שבתחילת דרכם היו שייכים למגזר החילוני, והתחרדו שניהם ושינו אורח חייהם במאה שמונים מעלות, יש בעובדה זו בכדי להקנות ולו במעט, את הסיבה להפסידה כתובתה מחמת עוברת על דת, שכאמור לעיל יש צורך שהמעשה המדובר מצביע על חשש לקשר עמוק יותר עד כדי זנות ממש – מה שלא נראה כל כך במקרה שלפנינו – ובפרט כשלענ"ד במצב הירוד של דורנו אנו, זהו דבר שבשגרה שלא בהכרח מעלה חשד לזנות כביאורו של הרא"ש הנזכר. מעבר לכך, יש להוסיף ולומר, שגם אם היה מקום לדון מחמת עוברת על דת יהודית ולהחשיבה כמשחקת עם בחורים' מ"מ אין להפסידה כתובתה בנידונו, כשלא התרה בה קודם לכן, וכפסיקת השו"ע באבה"ז סימן קט"ו, ד', ואכמ"ל בזה יותר. ב. ממי יצאו הגירושין הנה ידועים דברי הטור באבן העזר סימן קי"ח שקבע יסוד גדול, שהמודד לגבי חיוב הכתובה איננו מצטמצם רק לגבי זהותו של התובע את הגירושין, אלא בעיקר מיהו זה שהגירושין יצאו הימנו, וז"ל: "מי שהיא תובעת לבעלה לגרשה ויצאו הגירושין ממנה אין לה מן הדין לגבות זולתו וכו', ואם תבע הוא הגירושין אינו יכול לגרשה אלא לרצונה או לאחר שיפרע לה כל סכום כתובתה עיקר ונדוניא ותוספת". עכ"ל. כוונת דבריו במה שהוסיף את המילים 'הגירושין יצאו ממנה' היא, שתביעת הגירושין איננה 'סיבה' אלא 'סימן'. היינו שאין אנו מסתכלים רק על התוצאה המעשית בשטח מי פתח את תיק הגירושין או מי עזב את הבית, אלא על השורש והגורם שמחמתו יצאו הגירושין. אלא שבד"כ הצד התובע את הגירושין הוא

זה האשם' בפירוד, אך במפורש לא תמיד, ייתכן עד מאד מקרה שבו האישה פתחה את תיק הגירושין ואף עזבה את הבית ואעפ"כ לא הפסידה את כתובתה, אם וכאשר בית הדין מתרשם כי הבעל הוא זה שהביא אותה למצב זה והגירושין יצאו ממנו' כהגדרת הטור. וכן להיפך, באופן שהבעל הגיש תביעת גירושין ומתברר לביה"ד כי האישה היא זו שהביאה אותו לידי כך במעשיה כלפיו, אין הוא חייב בתוספת כתובתה. הדברים פשוטים וברורים. מבחן המהות הוא הקובע ולא מבחן הפרוצדורה, והארכתי בזה רבות בפסקי דין קודמים שפורסמו [תיק מס' 1232327/3 ועוד]. מן הכלל אל הפרטה בנידוננו, אין ויכוח כי תיק תביעת הגירושין נפתח ע"י האישה וכמו"כ הגישה האישה לבית המשפט תביעה לפירוק שיתוף, וא"כ יש להסיק כי היא חפצה הייתה בגירושין והם יצאו ממנה. משכך, אין ספק כי התובעת היא זו החייבת להוכיח את טענתה כי הגירושין הם בעטייה של הנתבע, שהתעלל בה כששרף לה את המזרון וחפצים נוספים. כבר בשלב זה ניתן לומר, כי ברוב הנתונים אין ויכוח בין הצדדים, הן באשר לקשרים של האישה עם ג' שגבלו בקשר אישי עמו (שאי אפשר לדעת עד להיכן זה הגיע), ודי בזה, הן בנסיעה אתו ועם קבוצתו למספר ימים אף לחו"ל בניגוד לדעתו של בעלה, הן ביחס להתעסקות עם אותם כרטיסים מתחת למזרון ותקשור חיצוני שגרם לאישה להתנהג ולהתבטא שכביכול היא קיימה יחסי אישות עם שדים כשהדבר לצנינים בעיני בעלה שהתחנן אליה שתחדל מכך, הן ביחס לחיבור של הבעל עם אותו רב שיעץ לו לשרוף את המזרון של האישה יחד עם הכרטיסים כשהוא משתף בעניין גם את ילדיו. די אם נציין בזה את הנאמר בפרוטוקול הדיון מיום 15.12.21 [שורות 130-115] שאלה: מכירה אדם בשם ג' תשובה: כן. שאלה: איך את מסבירה את החיבוקים והנישוקים אתו? תשובה: תראה. הוא מרצה שחי בדרום אפריקה. נשוי מזה 25 שנה. אני מכירה אותו כבר 14 שנה. אשתו משתפת בסדנאות. זה לא חיבוק. זה היה לאחר הרצאה. שאלה: האם זה מקובל? תשובה: מדובר בצילומים שצולמו לאחר הרצאה. שאלה: אישה נשואה בבני ברק, שמה ידים ורוכנת על איש שאינו בעלה? תשובה: זה לא אומר כלום. וואו... כשמדובר בסדנאות, מדובר באנשים שמכירים הרבה שנים. הוא מרצה לרפואה אלטרנטיבית. שאלה: אז זה מקובל? תשובה: מה כבר קרה פה? בעניי זה מקובל. זה מצולם על ידי צד ג'. היו שם 20-30 איש. אין אינטימיות. ב"כ האישה: אני מבקש להגיב. בית הדין לב"כ האישה: בזמן שלך ניתן לך להגיב. שאלה: אני מציג תמונה נוספת כאשר רואים יד שלו על המותניים שלך. תשובה: זה לא אינטימי. זה מקובל. אני יכולה להראות תמונת רבות של אנשים אחרים. הוויכוח בין הצדדים מצטמצם אפוא בעיקר בהגדרת הדברים, האם זה מקובל או לא, ומי גרם למי להתנהג בצורה שכזו, ומי בעצם הביא את הגירושין. מקרים רבים בהם אנו נתקלים במצב של 'הביצה והתרנגולת' כשקשה להבחין מהי הביצה ומהי התרנגולת, מהו הגורם ומהו התוצאה. ננסה לבדוק את הדברים לעומקם. אמת הדבר כי הנתבע הודה בפנינו [פרוטוקול דיון מיום 08.07.21 שורות 161-163] כי הוא שרף את המזרון ושאר חפציה כדוגמת הכרטיסים המגנטיים שרכשה בעשרות אלפי ש"ח, שהניחה תדיר מתחת למיטתה כשהיא מודה שהיה בם אנרגיה זו או אחרת, בהתאם לשיטתו של המטפל ג'. אכן אין ספק, כי מעשיו אלה של הבעל דחפו את הנישואין אל קיצם, ובפרט לאחר ששמענו את ההקלטות שהציגה התובעת בפנינו - שמקורם מהנתבע עצמו, שהקליט את כל שיחותיו עם הרב מ' ושמרם בדיסק בבידים, ונמצא ע"י התובעת - מהם עולה, כי הנתבע קיבל ייעוץ מאותו רב, כיצד להשתלט על נכסיה של התובעת. בשל כך טוענת התובעת כי יש לראות את התמונה הכוללת, כי הגירושין

יצאו מהנתבע ולחייבו בכתובתה. לדבריה הוא היה זה שהקצין את עמדותיו בחייהם כשחזר בתשובה באופן הקיצוני ביותר, והגיע עד לרב מ' מבית שמש, שהביאו לידי שריפת המזרון. מנגד טוען הנתבע, כי על אף שעשה בתמימותו ובהדרכתו של הרב מעשים שלא ייעשו, אך כל מטרתו ומגמתו הייתה להשיב את האישה אליו, ולנתקה כליל מהקבוצה בה הייתה חברה, ומהעומד בראשה. הבעל אף העלה בכתב התביעה כי אשתו נואפת ועובדת עבודה זרה. כך שמבחינתו כאדם חרדי, הוא עשה את הכול כדי להוציא אותה ממצב זה וכפי שהורה לו הרב. לדבריו, פעולותיו היו התוצאה ולא הסיבה. האישה במעשיה ומחדליה כשהיא נסחפת לחברה קלוקלת ומשנה את אורח חייה מאישה חרדית המקפידה על קלה כבחמורה, לאישה מתירנית, היא זו שהרסה את הנישואין ודרדרה אותם למצבם הנוכחי כשאינו מנוס מגירושין. מעיון בטענות הצדדים עולה, כי מחלוקתם איננה רק בעניין זה האם להטיל את אשמת הגירושין על התובעת או הנתבע, אלא גם בפרטים נוספים, כדוגמת טיבם של אותם כרטיסים שהייתה מניחה תדיר תחת מיטתה, האם זהו תקשור עם עולם השדים והרוחות – כהבנת הבעל, או אלה רק אנרגיות וחיבור לתת מודע, ולא קשור לשדים כלל – כגרסתה של האישה. האם בשנת 2018 התובעת עזבה את המטפל ג' ו/או את הקבוצה אליה הייתה שייכת אם לאו, והאם הבעל מנע ממנה יחסי אישות משבת לשבת, וכפי שעולה מטיעוני הצדדים בפנינו. יש לציין, כי הוכחות חד משמעיות לכאן או לכאן לא הוצגו בפנינו, אך ממכלול הדברים ששמענו ומהעדויות שקיבלנו, עולה הרושם כי הבעל פעל מתוך אמונה בצדקת הדרך ומהייעוץ שקיבל מאותו רב, כאשר לנגד עיניו היה אך ורק עניין הצלת הבית ולא חלילה פירוקו. מה שברור הוא, כי הבעל ביקש ושב וביקש מהאישה שתשנה את מעשיה הנזכרים, והאישה הודתה בפנינו כי הבעל אכן העיר לה לא אחת על פעולותיה אלה שהם מפריעים לו עד מאד, גובלים בעבודה זרה של ממש, ונוגדים את ההלכה, אך טענה שהוא מדמיון, מגזים ומקצין עד מאד, הן ביחס לג' והן ביחס להתעסקות עם הכרטיסים ומיסטיקה, וכפי שעולה מפרוטוקול הדין מיום 08.07.21 שורות 175-191: הבעל: אמרתי לרב שאני לא יכול יותר, וכל מה שהיה קשור לעבודה זרה שלה שרפתי אם זה את המגנטים שרכשה ב-70,000 ש"ח והפאה ישנה שלה. ושרפתי גם את המזרון של הילדים. ביה"ד: אמרת לה בואי אני אקנה מזרונים. הבעל: אמרתי לה שנקנה מזרונים. היא הייתה נכנסת לחדר ואמרה לי שמי שהוא מטפל בה. ביה"ד לאישה: הבעל אומר שאת מתעסקת עם מיסטיקה. האישה: זה לא נכון. ביה"ד: האם קנית כרטיסים מגנטיים ב-70,000 ש"ח. האישה: לא. קנית ב-20,000 ש"ח. בכרטיסים האלה יש בהם כוח אנרגיה. אנו עובדים בתת המודע ולא בשדים. יש לי מחקרים של פרופסור מפלורידה רולי מקריטה. בעניין נושא האנרגיה, ואפילו פתחו מכשיר שיכול לחזק את האינטואיציה. ובעיקר אני מטפלת בעצמי. ביה"ד: האם בעלך אמר לך שזה מפריע לו. האישה: כן. הוא אמר לי משנת 2017 ואמרתי שאתה מדמיון. בשנת 2018 היינו אצל הרב ד' והתנתקתי מהקבוצה, וחשבתי שזה יעזור. ולמרות שהתנתקתי מהם זה לא עזר. עם האדון ג' אני כבר לא בקשר משנת 2018. הוא היה לוקח את הפלאפון שלי ומסתכל בו, הפלאפון שלי היה פתוח ולא נעול ואין לי מה להסתיר. הבעל דיבר אל האישה מדם ליבו שתפסיק את אותם פעולות, שלדבריו הם הרסו הן מהפן הדתי והן מהפן הזוגי משפחתי, ואף אין ויכוח בעובדות מבחינה זו [מעבר לנקודת הוויכוח ביניהם האם היא עזבה את ג' בשנת 2018 אם לאו, ונתייחס לכך בהמשך] אלא שהאישה חולקת בהגדרת הדברים שזו לא מיסטיקה, אלה אינם שדים, והבעל כבעל תשובה מקצין את הדברים, גם ביחס לג'. יש לציין שהעניינים התגלגלו די

מהר למרידה הדדית, כשלדברי האישה, הבעל מרד בה והחליט להעניש אותה על מעשיה, ומאז שפתחה את התיק בביה"ד הוא סירב לקיים עמה יחסי אישות, ובהמשך כשהוא פנה אליה, היא זו שסירבה לכך [פרוטוקול דיון מיום 15.12.21 שורות 74-70]. כפי שהוזכר כבר, לטענת האישה, בעצה אחת עם הרב מ', הבעל רקם מזימה להשתלט על נכסיה, והוא זה שהביא לגירושין, אלא שלטענת הבעל היא שוכחת שכלל פעולותיו אלה החלו אך ורק לאחר שהוא ראה את מעשי ידי טובעים בים, וביתו היהודי הדתי והחרדי מתפרק לנגד עיניו. עדותו של יועץ הנישואין הרב ד' הצדדים פנו לרב ד' כדי לבדוק היתכנות לשלום בית. ביום 09.06.22 הופיע בפניו העד, ותיאר מבחינת נקודת ראותו את מה שארע. מבחינתו מה שהחל בהרס הזוגיות הוא הקשר שבין האישה וג' וחבורתו המתנהגים בחוסר צניעות מובהק ושלא עפ"י היהדות, כאשר בהמשך וע"מ לנסות ולשנות את המצב קשר הבעל קשר עם הרב מ' הנזכר, ולשניהם הורה הרב ד' לנתק לאלתר את הקשר, לאישה עם ג' ולאיש עם הרב מ', וכפי שעולה מפרוטוקול הדיון הנזכר שורות 14-41. ביה"ד: אפשר לבדוק את זה, מה ההתרשמות שלך מי הפריע לשלום הבית? העד הרב ד': בני הזוג הגיעו בפעם הראשונה הבעל היה מבוהל מזה שהאישה הייתה בקרבתו של ג' הוא ביקש שיתרחק מהמשפחה כי הוא רואה דברים לא טובים ובררתי מהגברת האם אפשר להיפגש עם ג' חיכינו מספר חודשים שהוא יגיע לארץ ונפגשתי איתו, כי הבעל היה מבוהל מזה שזו כת, שוחחנו וזה נשמע שיטה הגיונית נפרדנו לשלום והאמנתי שזה אמת אך הבעל עדיין היה מבוהל בררתי עליו וצפיתי בהרצאות שלו באינטרנט וגיליתי דברים הזויים הבנתי שבין אם הוא רמאי או נוכל או שהדברים הבל הייתה סיבה לחששות של הבעל, הוא פנה לרב אחר מ' שהוא יהיה אנטי תזה לג' והיא טענה שהוא בכת של הרב מ' נפגשתי גם איתו ולא התרשמתי לטובה ממנו, ביקשתי מהצדדים להיפרד משניהם ולבנות את הבית שלהם. הבעל אמר אם היא עוזבת אותו אני יעזוב את מ' אבל אם לא אני לא יכול לעזוב, ניסיתי ללוות אותם במשברים הכלכליים באותה תקופה, ראיתי שג' שיקר לי והוא מדבר על שדים ורוחות, ראיתי שיש כאן מיסטיקה של שני הצדדים הבעל טען שהוא רואה כל מיני דברים, קראתי לגברת י' ושאלתי אותה האם רימיתם אותי והיא הכחישה, הראיתי לה את הסרטונים ההזויים על המין האנושי וההישרדות וכו', ביקשתי שהיא תעזוב אותו והיא הסכימה, אני שמחתי כי שניהם יעזבו את האנשים האלו, ויהיה לי קצת שקט ואולי הם יפנו ליועץ אחר הרב ה', החבורה הזו לא מתנהגת בצניעות ולפי היהדות, הבעל ראה בזה מפגע ושהאישה נמשכת לזה יותר מהמשפחה, כל מה שהרב י' ביקש שהיא תעזוב הכול ותתמקד בבית. האישה: שקר! ביה"ד: תרשמי את ההערות ואח"כ תגיבי. העד הרב ד': במהלך התקופה הזו אמרתי לו להתנתק ממ' שאמר לו לשרוף את המזרון הוא רצה לנקות את הבית מכל מיני שדים ודברים מיסטיים הוא האמין בזה, אני לא מאמין בזה והאישה נקלעה לכת של ג' ובגלל זה היא רוצה להתגרש. ביה"ד: האם כשאתה פגשת את האישה היא אמרה לך למה היא רוצה להתגרש? העד הרב ד': הם הגיעו אלי לשלום בית ללווי במשבר הכלכלי. ביה"ד: מה היו הנקודות, על מה הוויכוח? העד הרב ד': היא רצתה שהוא יעזוב את מ'. ביה"ד: לא היה לה טענות כלפיו? העד הרב ד': לא. כפי שנראה, באותה תקופה אמנם כבר עלתה האפשרות לגירושין, אך במפורש היה מקום לשלום בית, וזו הייתה מטרתם של הצדדים כשבאו ליועץ הנישואין, וכעולה מהמשך הפרוטוקול שם [שורות 51-45]. ביה"ד: אתה אומר שהם סיימו אצלך היה מקום לשלום בית? העד הרב ד': הייתה תקופה שהם הרימו טלפונים והפניתי אותם לרב ב' עוד לא דיברו על פירוק בבית רק

אצלו. ביה"ד: הם העלו בפניך את הנושא של הכספים סימן שהיה מקום לדיבור על גירושין? העד הרב ד': היה סימן שאלה לאן זה הולך. ביה"ד: אז כן היו גירושין ברקע? העד הרב ד': נכון אבל היה דיבור על שלום בית מיוזמתם. ובהמשך הפרוטוקול שם שורות 79-91, מתאר העד, שאף לאחר שריפת המזרון, עדיין דובר היה על שלום בית, ואף היה סיכוי לכך, וכדלהלן: ב"כ האיש: אתה אמרת שהיא לא טענה על אלימות כלפיה? העד הרב ד': היו צעקות אי הבנות אבל לא אלימות והתעללות. ב"כ האיש: הבעל טוען שלום בית האם מהיכרותך עם הבעל זו טענה כנה? העד הרב ד': כן הוא אמר שהוא אוהב את אשתו רק שתצא מהכת. ב"כ האיש: נושא שרפת המזרון עלה? העד הרב ד': כן היא סיפרה לי ואני כעסתי עליו והם הלכו יחד וקנו מזרון חדש. ב"כ האיש: האם הוא עשה זאת בהוראת מ' העד הרב ד': כן. ב"כ האיש: לאחר שריפת המזרון היו עדיין יחסים ותקווה לשלום בית? העד הרב ד': כן הוא ביקש סליחה, שניהם היו אצלי ואמרו לי שהם קנו מזרון חדש יחד. ב"כ האיש: אתה כותב לבית הדין שהוא ירא שמים איך היא הציגה את עצמה בפניך? העד הרב ד': הם התחילו כחרדים ויש כל מיני הגדרות לחרדי והוא חרדי ישראלי והיא יותר בסגנון חו"ל. מדבריו של העד עולה ברורות, כי הוא ראה את הדברים כפי שראה זאת הבעל, ולא כגרסתה של האישה, וכפי שעולה מעדותו בפרוטוקול הנזכר [שורות 108-135]. ב"כ האישה: אני אומר שג' הוא גר בדרום אפריקה הוא כוכב תקשורת פעם בשנתיים הוא מגיע לארץ, פעם אחרונה הוא היה ב 2019 אין לו קהילה הוא בא ל....., תאשר לי את זה? העד הרב ד': אני לא מאשר את זה יש לו קהילה פעילה והאישה חברה בקהילה. ב"כ האישה: מה הפעילות שלהם? העד הרב ד': הם חבורה פעילה מגובשת ומתנהגים לא לפי רוח היהדות. ב"כ האישה: ראית אותה במו עיניך? העד הרב ד': ראיתי תמונות. ב"כ האישה: כמה תמונות שתיים או שלושה ואני אומר שזה סתם קבוצה. **הבעל מתפרץ ומציג סרטון של האישה במסיבה כלשהי.** ב"כ האישה: נתקלת בקריירה שלך בבעלים קנאים מאוד? העד הרב ד': כן. ב"כ האישה: יכול להיות שהבעל קנאי מאוד לאשתו והוא מקנא בה למרות שג' מגיע עם אשתו פעם בשנה? העד הרב ד': הוא חילוני וזה לא משנה שהוא עם אשתו. ב"כ האישה: זה מפגשים גדולים עם הרבה אנשים? העד הרב ד': לא רק, ראית בסרטון זו מסיבה פרטית. ב"כ האישה: זה לא ג' בסרטון זו החבורה שלו. ב"כ האיש: היא נסעה לחו"ל הרבה פעמים. ב"כ האישה: לא ראית בעיניך פגישה שלה עם ג' חוץ מהמשרד שלך? העד הרב ד': נכון. ב"כ האישה: האם ראית בעיניך מישהו אחד מהחבורה שלו? העד הרב ד': כן בצילומים רואים כולל את האישה. ב"כ האישה: והם יושבים יחדיו? העד הרב ד': כן. ביה"ד: חבל על הזמן כי הכול אנחנו רואים. ביה"ד: אני מבין ממך שהמוקד של הבעיות זה המיסטיקה, האם עלה הטענה על קשר רומנטי עם ג'? העד הרב ד': כן. בהמשך דבריו שם ציין הרב ד', כי הוא הבין ברורות כי אותו ג' הינו רמאי ושקרן וחובה להציל את האישה משם מפני שהיא קרבת של 'כת'. לדבריו, על אף שהבטיחה שהיא תעזוב אותו, היא לא עזבה אותו והמשיכה את הקשר עמו או עם כלל חברתו. יש לציין שבתחילה האישה הכחישה שהמשיכה לעמוד עמו בקשר, אך לאחר מיכן הודתה שהמשיכה להתכתב עמו, וכפי שהעלה ב"כ הבעל בסיכומיו [סעיפים 64-68]. כך שאם נסכם את הדברים, הרי שגם מעדותו של הרב ד' עולה תמונה די ברורה הזוהר להתרשמות ביה"ד, כי הגירושין יצאו מצדה של האישה, ולא רק מחמת תביעתה בפועל בבית משפט לפירוק שיתוף ובביה"ד לגירושין, אלא ובעיקר מחמת עצם קשריה הפסולים עם אותו ג' וחבורתו. גרסתה של האישה כי הבעל הוא זה שבעצם ביקש לפרק את הבית ולהשתלט על נכסיה, נסתרה מעדותו

של הרב ד' שאמר ברורות, כי הבעל אהב עד מאד את אשתו, ורק מפני אהבתו ודאגתו הכנה לשלמות המשפחה הוא החליט להילחם מלחמת חורמה בחברותה של האישה לכת [כהגדרתו] וכנגד העומד בראשה. הדברים נאמרו ע"י הבעל באופן הברור ביותר, גם בהמשך הדיון הנזכר [שורות 260-282]. ביה"ד: למה היא נסעה? האיש: כי אמרו לה בקופ"ח שעד גיל מסוים היא יכולה להביא ילדים, והיו שיגעונות שינתה לי את השם שינתה לעצמה את השם, ואמרתי די זהו נגמרו הטיפולים תתמקדי בבית היא הייתה כל הזמן בטיפולים שוכבת על המיטה אצל ג' אני הייתי אצלו פעם אחת וזה הספיק לי. ביה"ד: מה השורה התחתונה? האיש: כל החיים היא עינתה אותי נתנה לי כדורים מפסיכיאטר אילצה אותי לקחת כדורים. ביה"ד: מה השורה התחתונה? האיש: אני רוצה שהיא תפסיק להיות איתו. ביה"ד: לנו אין סמכות להורות לה לא להיפגש עם אף אחד. האיש: אני רוצה שהיא תצא מהכת שלו. ביה"ד: אתה רוצה לחיות איתה ככה או לא? האיש: אני רוצה שהיא תצא מהכת שלו. ביה"ד: הבנו, הדיון הסתיים ההמשך יהיה בסיכומים. ב"כ האיש: צריך להביא עוד עדים. משכך, אף אם ננקוט כי מעשהו של הבעל עם שריפת המזרון וכו' של האישה העיבו ואף הרחיקו עוד יותר את האפשרות לחזרה לשלום בית, מ"מ זוהי 'הביצה' ולא 'התרנגולת'. במשך כל הדרך הבעל היה זה שהתחנן שיעזרו לו להציל את ביתו, ולא ההיפך. לכן יש להסיק כי אף מעשה שריפת המזרון לא זה מה שהביא את הגירושין, אלא מעשיה של האישה וכפי שנתבאר. עדות יועץ הנישואין הרב ב.ס. עדות נוספת שקיבלנו בתיק זה, הייתה של יועץ נישואין נוסף בשם הרב ב.ס. כשהצדדים הופנו אליו ע"י הרב ד' [העד הקודם]. גם מדבריו עולה אותה תמונה של בעל הרוצה בכל מאודו ונפשו 'שלום בית' לעומת האישה שהיא מוכנה לכך רק בתנאי שיכיר הבעל בזכותה לחיות באורח חיים חדש ומתירני. לדבריו, הצדדים הגיעו אליו במצב קשה למדי והיו אצלו כ-15 מפגשים, כשהאישה מבקשת 'פתיחת חוזה נישואין', ושהבעל יכיר בשינוי שהיא עשתה בחייה, ואילו הבעל דבק היה לאורך כל הדרך לשוב חזרה לצורת החיים שהם חיו בתחילת דרכם כשחזרו בתשובה, וכפי שעולה מפרוטוקול הדיון ביום 18.07.22 שורות 158-192 וכדלהלן: ש. מי היה זה שדחף כל הזמן לקיום המפגשים? ת. היה צד שבשלב הראשון הבעל האמין שניתן להחזיר את המצב לקדמותו האישה עשתה שינוי בחייה אני קורא לזה פתיחת הסכם הנישואין, כמו שאחד מבני הזוג חוזר בתשובה והשני לא וזה יוצר משבר, הוא האמין שניתן לחזור למצב הראשון. ש. מה כוונתך המצב הראשון, כשהם נישאו הם לא היו חרדים? ת. הכוונה לחזור למצב לאחר שהם חזרו בתשובה. ש. מה הייתה ההתרשמות שלך? ת. האישה הבינה שהבעל רוצה לחזור למצב הראשון וזה היה קשה לה, האירוע המשמעותי היה האירוע של שריפת המזרון היה שם משבר וטראומה גדולה, אבל בכל זאת הם ניסו, אבל איך שאומרים "גבה טורא בנייהו". ש. מה הנקודה שהכי הפריעה לה? ת. הקש ששבר את גב הגמל זה היה האירוע של המזרון, אבל לבעל היה דחף חזק להחזיר את המצב לקדמותו לדרך חיים חסידית כמו שהייה בהתחלה. ש. ומה קרה אז? ת. היא רצתה שהוא יכבד את הדרך החדשה שלה ולא ינסה להחזיר אותה למצב הקודם, היה בתמונה גם הרב ד' ויש לו את התפיסה שלו בנוגע לעיסוק במיסטיקה ורוחות וזה היה לו קשה. ש. ישבתם 15 פגישות תסביר לי על מה הייתה המחלוקת מה היו הטענות? ת. רוב הזמן הייתה התלהטות רוחות. ש. אני אחדד את השאלה מה היא רצתה במהלך המפגשים? ת. שהוא יניח לה לחיות בדרך האחרת שהיא בחרה, לא התאים לה הדרך החסידית הקודמת. ש. ומה אתה כאיש מקצוע הבנת? ת. ניסיתי לגשר בין הפערים בשיח של כבוד אבל נכשלתי כי היו הרבה

צעקות ורוב הזמן לא הצלחתי אפילו להוציא מילה מהפה, היה איזה שלב אחד שניסנו לערוך הסכם ממון כמו הסכם שלום בית ולחלופין גירושין אבל גם זה התפוצץ. ש. האם התרשמת שהוא באמת ובתמים רוצה לחזור לשלום בית ורק הוא הביע את התסכול שלו באמצעות המזרון? ת. הוא באמת רצה הוא ניסה בכל דרך להגיד שובי הביתה, הוא רצה מאוד. ש. האישה הבינה שאם היא תוותר על הדרך שהיא בחרה הם יחזרו לשלום בית ובכל זאת היא לא הסכימה? ת. ניסנו להביא להסכמות מסוימות. ש. הבעל לפי דברך הציב לה אולטימטום שרק בחזרה לאורח חיים הקודם יהיה שלום בית? ת. מי שמכיר אותו לא חושב שזה אולטימטום אלא רצון לשוב לאורח חיים הקודם שהם ניהלו. ש. איך זה הסתיים? ת. הרציונל היה שננסה לערוך איזשהו הסכם כמו הסכם שלום בית ולחלופין גירושין לפעמים זה מרגיע את הזוג ואז זה התפוצץ והקשר נותק. יתירה מזו. לשאלת ביה"ד את העד, מה היו טענותיהם העיקריות של שני הצדדים כלפי זולתם, השיב העד [שורות 212-245 לפרוטוקול הדיון] כדלהלן: בית הדין פונה לרב ב.ס. ש. האם היה טענה שהיא הולכת עם גברים וכדו' ת. הוא לא אמר שחלילה היא הולכת ממש עם גברים אלא שהיא מצטלמת עם גברים ומתרועעת איתם. בית הדין: מה השאלה הבאה. ב"כ האיש: איך קוראים לשינוי של האישה מבחינה מקצועית ואיך זה משפיע על חיי הנישואין שלהם? ת. בהגדרה זה נקרא פתיחת חוזה הנישואין זה יוצר משבר ומכאן והלאה תלוי איך הזוג מתמודד עם השינוי ומה החוסן הזוגי שלהם. ש. האם היו טענות שהאישה מבריחה כספים? ת. כן הוא חשש שעושקים אותו. ש. הייתה טענה שהיא נותנת כספים לג' ת. כן. ש. הבעל העלה את הנושא של ההתעסקות שלה עם שדים וכאלו? ת. כן, זה הטריף אותו והוא העלה את זה תמיד. ש. האם זה היה פגישות של זוג רגיל או משהו חריג? ת. הנושא של המזרון הוא חריג. בית הדין: האם העלו עוד טענות על אלימות? ת. לא. ב"כ האיש: שאלת את הבעל מה גרם לו לשרוף את המזרון? ת. מבחינתו מילאו לו את הראש שזו עבודה זרה ובחוויה שלו זה היה להציל את עצמו ואת הבית. ש. זה נעשה מהבנה שכך מצילים את הבית? ת. ככה הרבנים שלו אמרו לו והרב מ' ש. הוא ציין לפניך שהיא מתרועעת עם טיפוסים מיסטיים? ת. הפריע לו שהיא בקשר עם גברים. בית הדין מתרה בבא כוח האישה שהוא מפריע למהלך הדיון. ש. הבעל אומר שהם הפכו מבית שמרני לבית בין לאומי? ת. כן. בית הדין: מה הכוונה בית לאומי? ת. המעבר מבית שמרני לבית עם סגנון חופשי וליברלי כמו שירים וכד'. ב"כ האיש: אם היינו מנטרלים את ג' האם היה שלום בית? כמה הוא נכח במפגשים? ת. הוא נכח המון אבל אני לא יכול לדעת מה היה יכול להיות אילו היינו מנטרלים אותו. ש. האם התרשמת במהלך המפגשים שהאישה לא מתנתקת מג' ת. היא לא הסתירה את זה, אבל המסר הכללי שלה היה תכבד את הדרך החדשה שלי. כך גם עלה כל העת בהמשך דברי העד בחקירתו ע"י ב"כ האישה בדיון נוסף שהתקיים בפנינו ביום 06.09.22, שאמנם גם הנושא הכספי עלה בשיחות שהתנהלו בפניו, אך הנושא המרכזי והעיקרי היה המהות וצורת חייהם המשותפים לאור התמורה המשמעותית שחלה באישה וקשריה הקרובים עם אותו ג' וחבורתו. במשך חקירתו של העד, ניסה כל העת ב"כ האישה להסית את העד ולקבל את אישורו להנחה, שלמעשה הנישואין התפרקו עקב מעשה שריפת המזרון, וקיצוניותו של הבעל שקינא כל העת לאשתו מעבר לסטנדרט המצופה מבעל, אך העד לא הסכים לכך, וכפי שעולה משורות 19-32 מפרוטוקול הדיון. שאלה: אני אומר לך ש' עזבה את קבוצת הווצאפ שמונה כמה מאות חברים בחודש מרץ 2018 האם יכול להיות שאדון י' היה קנאי לאשתו יותר מידי. תשובה: בלי להגדיר יותר מידי. העוצמה שאדון י' הביא לחדר היה סביב ג'

אבל לא יותר מכךשאלה: אני אומר לך שאדון ג' בא מדרום אפריקה מגיע לארץ פעם בכמה שנים כשהוא מגיע סוגרים בשבילו אולמות. אתה בחודשים שפגשת את י' התלבשה כמו חרדיה ומתנהגת כך.תשובה: היה טיעון על דברים מסוימים ברוח אבל לא לגבי נושאים הלכתיים.שאלה: אני אומר לך שהשבר הגדול בין בני זוג היה סביב שריפת מזרון ופאות של האישהתשובה: אני זוכר את נושא המזרון שעלה את הפאות אני לא זוכר.שאלה: האיש היה מטופל אצל אחד בשם מ'תשובה: השם עלה.שאלה: אני אומר לך שמ' הנחה את הבעל להפריע לאשתו בהרבה דרכים כדי להוציא את השד ולרי. האם האישה העלתה את זה.תשובה: היא אמרה שהאיש מסית נגדה בהחלט הדברים האלו עלו.אין ויכוח על כך שמדברי שני העדים עלתה תמונה די ברורה, שאף בהתאם לטענות הצדדים בפניהם, הדבר המהותי שעלה כל העת הוא עניין קשריה של האישה עם ג' וחבורתו, ועל כך שהבעל לא יכל לשאת את העובדה שאשתו מתרועעת ומצטלמת עם גברים, כשלדבר זה הייתה השלכה נוספת שגם היא הייתה לרועץ ביניהם, אודות התנהלותה בבית עם אותם כרטיסים מתחת למזרון, ותקשורת מוזרה עם שדים וכוחות שונים, כשלדברי הבעל - בהתאם לבירור שערך בנושא - הדבר גבל בעבודה זרה של ממש, ועל כן בעצת הרב מ', ניסה בכל כוחו לעצור זאת ולשנות את המצב גם במחיר שריפת המזרון.טענתה של האישה בפנינו וכפי שהעלתה כן גם בתביעת הגירושין - כי סיבת פירוק הנישואין הייתה בגלל אלימותו של הבעל כלפיה ומה שהתעלל בה - אין לה אחיזה במציאות, וכפי שעלה מעדותם של העדים, וכפי שהתרשמנו ממה ששמענו. שריפת המזרון היה דבר חמור כשלעצמו, אך נקודתי, ולא כשיטה, וכתוצאה ולא כסיבה. כפי שנתבאר, שריפת המזרון הייתה רק מאוחר יותר בתאריך 22.02.18, ועל כן יש לדחות טענתה זו.הצדדים אמנם חלוקים היו האם הקשר בין האישה לגברים שבקבוצה הינו סביר ולגיטימי, והאם העיסוק בכרטיסים ומה שמסביב גובל בעבודה זרה של ממש. אך האישה חייבת הייתה להפסיק עם הדבר לאלתר לאור דרישת הבעל החד משמעית, דרישת יועצי הנישואין, ומכך שצורת חיים זו נוגדת את הוראות ההלכה בשולחן ערוך. עובדה היא שהתנהגותה זו הרחיקה אותה מביתם המשותף, ואף גרמה לה להתרחק מבחינה דתית. אמנם יש לה בחירה חופשית, אך עליה לקחת את האחריות גם על התוצאה שמעשיה אלה הובילו לפירוק הנישואין ולגירושין.משכך, המסקנה העולה מהדברים, כי הגירושין יצאו מהתנהגותה של האישה ומשינוי צורת חייה. האישה ידעה היטב שהיא צריכה לקבל החלטה ברורה, האם היא מעדיפה לשמור על הבית ולהמשיך את חייה יחד עם בעלה, במחיר עזיבת אותו ג' וחבורתו, ולהימנע כליל מעיסוקה עם רוחות שדים וכוחות אלה ואחרים באמצעות אותם כרטיסים ושערות מתחת למזרון, כשהיא יודעת היטב שהדבר לצנינים בעיני בעלה, או שמא לוותר על ביתה שלה עם כל מה שכרוך בזה, ולהמשיך את צורת חייה החדשה.למגינת לב היא בחרה בדרך השנייה, ועל כן יש להסיק כי הגירושין יצאו ממנה.ג. שינוי אורח חיים באופן פומבי כעילה לפטור מכתובה.הסקנו כי לאור הנתונים שבפנינו, הרי שיש לקבוע כי הגירושין יצאו מהאישה.ברם, עדיין יש לעיין בזה עוד, האם יש להסיק מכאן כי כל שינוי זה או אחר של צורת חייה של אישה נשואה, כששינוי זה אינו מוצא חן בעיני בעלה, והוא עומד על דעתו שיש לפרק את הנישואין אם וכאשר האישה איננה חוזרת בה מדרכה החדשה, האם אנו נסיק שהגירושין יצאו ממנה? הרי גם בנידוננו שמא ניתן להסתכל במבט שונה על אשר ארע בפנינו, ולומר לאידך גיסא - כפי שהבהיר זאת ב"כ האישה - שאין להסתכל על הדברים כמי שהאישה דחפה לגירושין עקב התמורה שחלה בה, כיון שהבעל הוא זה שתפס קיצוניות יתר הן במבטו והליכתו

עד לקצה בעניין חזרתם בתשובה, והן בכך שהתנגדותו למעשיה של אשתו והשינוי שחל בה, הביא אותו למעשים חמורים כנגדה הגובלים בהתעללות של ממש, כאשר הוא מגייס לשם כך גם את ילדיהם, ומעודדם שיפעלו ויתעללו באימם הורתם. משכך שמא ניתן לומר, כי דווקא מעשיו ודרכו הקיצונית של הבעל, הם אלה שהביאו את האישה לתבוע גירושין ופירוק שיתוף, ולכאורה הדין נותן שנסייק דווקא שהגירושין יצאו ממנו ולא ממנה, או שיש לפחות להטיל את האשמה על שניהם גם יחד?? אולם כשנעיין בפרטי השינוי שחלו באישה, נבחין שלא כך הם פני הדברים. כפי שעולה מדברי הבעל, האישה החלה את חברותה ואת צעדיה הראשונים עם ג' וחברותו עם רצונה ללדת עוד ילדים, וכך הגיעה אליו לטיפולים הנעשים על ידו תוך כדי שהיא שוכבת על מיטה, כשבהמשך נסעה עמו למלטה חרף התנגדותו של הבעל. לדבריו כשחזרה משם היא הייתה בן אדם אחר לגמרי, ללא סבלנות כלל אליו ואל הילדים, החלה תומכת ב'בית הלבן' בת"א שזהו המקום הממנף ומטפח את שיטתו של ג'. האישה נשאבה עמוק יותר לעניין, ואף החלה לארגן מפגשים בארץ עם כלל חברי הקבוצה, כשהיא איננה חוזרת באותו לילה לביתם. הבעל רואה כיצד הוא מאבד את אשתו, מדבר אל ליבה שתעזוב את עיסוקיה אלה ותשוב לעצמה ולביתם, אך ללא הועיל. הדברים לא נעצרו כאן. הבעל הציג בפנינו תמלול שיחה ארוכה של האישה בו היא מתארת בפניו על יחסי אישות שהיא מקיימת באופן תדיר עם שדים רוחות ומלאכים. עד כמה שהדברים נשמעים לא הגיוניים, ייתכן שהאישה סבלה מבעיה נפשית זו או אחרת הגורמת לה לפנטזיות, או שמא היא ניסתה ללעוג לבעל המסכן שרואה כיצד אשתו טובעת, כשהוא חפץ בה עד מאד ומוכן לעשות הכול כדי להשיבה לחיקו. אמנם, האישה עצמה הסבירה לביה"ד, כי היא לא ישנה הרבה שעות והוא התיש אותה בשיחות כאלה ואחרות ובטענות שהיא בקשר עם שדים, ולכן היא זרמה עם זה. בהמשך דבריה הוסיפה ואמרה כי מגמתה היחידה הייתה להחזיר אליה את המזרון עם הכרטיסים שהיו מתחתיו שהבעל לקח לה, ולשם כך סיפרה לו סיפורים אלה. [פרוטוקול דיון מיום 06.09.22 שורות 109-117]. ביה"ד כבר העיר לה על אתר, כי הסבר זה איננו משכנע כלל. אין זה הגיוני שהאישה תסביר לבעל ותפתח את נושא השדים בעיניו, אם היא רוצה להוריד אותו מהנושא הזה, כשכל מטרת לקיחת המזרון ממנה הייתה, כדי לנתק אותה מהקשר השלילי שלה עם הרוחות, השדים, כוחות הטומאה, או איך שלא נקרא לזה. כיצד א"כ היא הבינה שאם תספר לו סיפור זה על יחסי אישות שקיימה עם השדים, זה ישכנע אותו להחזיר לה את המזרון? כך או כך, הדבר רק מראה להיכן האישה התדרדרה. לכך יש להוסיף את העובדה, שהאישה החלה לשחזר את קשריה עם חברים מצרפת מן העבר כולל 'אקסים', ואת שלל התמונות שהוצגו בפנינו, בהם נראית האישה מחובקת במותניה בצורות שונות עם גברים אחרים, כולל עם ג' כשהיא מניחה על כתפו את ידה וראשה כשכולה מחוייכת. האישה הודתה בפנינו ברורות בנתונים אלה שהציג בפנינו הבעל, אלא שטענה כי אין בכך כל רע, ודווקא בעלה מאז חזרתו בתשובה הוא זה שנהיה קיצוני ביותר. התרשמות בית הדין - שינוי מהותי שחל באישה שבשלו יצאו הגירושין לנכח הצגת נתונים אלה ואחרים, ולאחר ששמענו את טענות הצדדים בעניין, חקירות שני באי כוח הצדדים ותשובות הצדדים, אנו התרשמנו ברורות, כי לא מדובר כאן בשינוי קל, קוסמטי זה או אחר שחל באישה, שעד היום ניהלה אורח חיים חרדי, ועתה עברה למסלול לייט דתי ולא חרדי. אלא מדובר היה על שינוי משמעותי בכל הליכותיה שלא עומד גם בקנה מידה דתי כלשהו בכלל, והתייחסותה אל מהות הבית היהודי בפרט. קל וחומר כשמדובר על בני זוג שחיו את חייהם המשותפים לאחר שחזרו בתשובה, באווירה

חרדית חסידיית בני ברקית לכל דבר ועניין וכפי שעולה מהתמונות שהוצגו בפנינו. זהו שינוי קיצוני ביותר שכל אדם חרדי לא היה יכול לעמוד בכך, אם הוא באמת ירא שמים ודבק בבוראו, החרד לשלומם הרוחני והנפשי של אשתו וילדיו. אמנם, לעיל הסקנו כי ייתכן שלצערנו עקב ירידת הדורות, שמא אין להגדיר את האישה בהתנהגותה זו כאישה העוברת על דת המפסידה את כתובתה [לאחר התראה], אך בוודאי שיש מקום לראותה כאישה 'המשחקת עם בחורים', שהיא בכלל 'אישה רעה לשמיי' שמצווה לגרשה, וכפי שעולה מהסוגיה ביבמות [ס"ג:]. הרי ברור גלוי וידוע כי עיקר הדין בעוברת על דת, הוא לא רק מחמת חשש עובדתי שהאישות ביניהם אסורה, אלא מדובר בהפרעה קשה למערכת הנישואין. זוהי חובתו של כל בעל לדאוג לרמה רוחנית נאותה בביתו. קל וחומר כשמדובר על התדרדרות משמעותית בכל הנוגע למהות הנישואין והקידושין של בעל ואישה, שאישה נשואה [כש"כ דתיה וחרדית] אמורה להבין כי היא מיוחדת אך ורק לבעלה, ומופרשת מכל הגברים שבעולם בכלל, ונגיעה וחיבוק בפרט. לצערנו, התובעת אף לא ניסתה להסתיר זאת כי רצונה לחיות בצורה פתוחה יותר ופחות קיצונית, כשהיא בקשר זה או אחר עם גברים זרים, וכפי שציין בפנינו העד הנזכר שהאישה רצתה 'לפתוח את חוזה הנישואין'. בשל כך ברור כי יש לקבוע שהגירושין יצאו ממנה. מכתבו של יועץ הנישואין הרב ד'כיהודה ועוד לקרא, ששינוייה של האישה לא היה מינורי אלא מהותי ויסודי, הן בהשקפת החיים היהודית בכלל, והן בחיי המעש בפועל, כאן המקום לציין בקצרה את דעתו של יועץ הנישואין הנזכר הרב ד' וכפי שהעלה במכתבו לבית הדין טרם מתן עדותו בפנינו. במכתבו מציין הרב ד', כי הוא נפגש מספר פעמים עם בני הזוג במטרה לעזור להם בכלל ענייני הבית הכוללים השקפה, חינוך ילדים, צניעות וזוגיות. לאחר ששמע את תלונות הצדדים ואת טענת הבעל כי האישה חברה לכת מיסטית אשר מתקשרת עם ישויות חיצוניות שליליות, הוא נפגש עם ג' כדי לעמוד מקרוב אחר אישיותו, ולבדוק שמא האישה צודקת, שמדובר כאן על שיטה רפואית מהפכנית, חדשנית ותמימה, ולא חלילה על דברים אחרים. במהלך פגישתם הכחיש ג' מכל וכל את הטענות כלפיו, ושלל את הטענה שכביכול הוא מתקשר עם ישויות חיצוניות. כך גם האישה דן - שהפכה לעוזרתו הצמודה - חזקה את דבריו. לדברי העד, הוא המשיך לעקוב אחר הרצאותיו של ג' ברחבי העולם על שיטתו הרפואית התמימה כביכול, ושם גילה אמת אחרת. מר ג' מדבר בפני קהל עם ועדה, ומסביר בהרחבה כי הוא מתקשר עם 'ישויות אור' ממימד אחר, ובאמצעות המגנטים והסמלים המצורפים להם, הוא מכניס את אותם ישויות לפעולה על מנת לטפל בפציינט. הוא המשיך להבהיר כי אותם שדים/ישויות ממתינים לכלל האנושות כדי להדריך אותנו את הדרך האמיתית כיצד להיוושע, ואילולי הם כל האנושות צועדת לאבדון! לאחר תגלית מרעישה זו, זימן הרב ד' את האישה למשרדו, ולאחר ששאל אותה שוב לגבי אותה תזה של ה'כת' והעומד בראשה, והיא הכחישה הכול נמרצות, הוא החליט לעמת אותה עם אותם הרצאות רשמיות של ג' ברחבי העולם המוקלטות והנמצאות בלחיצת כפתור ברשת, ולהוכיח לה כי כל דבריו של ג' בפגישתם הקודמת הינם שקר גמור. אכן האישה גילתה את האמת, והבטיחה לרב ד' כי היא מתנתקת באופן מוחלט מהכת ומן העומד בראשה, היא ניסתה לעשות זאת, אך נכשלה פעם אחר פעם. בסופו של דבר, האישה החליטה להמשיך ולדבוק באותו ג' ובכת, כשלמעשה החלטתה זו מהווה את עקב אכילס של המשבר במשפחה על כל המשתמע מכך. מכאן ואילך, תפקידו של הרב ד' הצטמצם אך ורק בתנאי הגירושין ובענייני הכספים וחלוקתם. מסיים הרב ד' את מכתבו במשפט הבא: 'החבילה המשפחתית צעדה בצעדי ענק לקראת פירוקה. ד"ר

י' הינו שומר תורה ומצוות, איש ירא שמים, שלא יכול היה לקבל את התנהלותה של אשתו בענייני צניעות ובעניין העדפת חברי הכת על פני הקשר המשפחתי'. הדברים מדברים בעד עצמם ועולים בקנה אחד עם התרשמותנו הברורה, כי יש כאן שינוי משמעותי ומהותי של אישה חרדית נשואה, המחליטה אי שם באמצע הדרך לשנות מסלול מחדש ולהתחיל חיים חדשים. עם זאת, ובאותה נשימה ייאמר, כי אין אנו מקילים ראש חלילה בפעולותיו הקיצוניות של הבעל בשריפת המזרון והקרטיסים והתעללותו בה באותה עת. אך ברור גם ברור כי הוא היה נתון למצוקה רבת כשנגלה אט אט כי ביתו עומד להתפרק, וכוונתו בוודאי הייתה לטובה להשיבה למוטב. אמנם הוא קיבל עצת אחיתופל מאותו מ' כפי שהתבאר, אך ברור כי הוא נקט בדרך זו בתמימות רבה, כשהיה במצב של חוסר אונים מוחלט כשהוא תר בכל פינה למציאת מזור ותרופה כלשהי להתדרדרותה המתמדת של האישה וכשהיא נשאת ע"י ג' וחברתו, ועל הדרך הורסת את ביתם שלהם. ברור שלא ניתן לתלות את הגירושין במעשה נקודתי זה, ולהתעלם ממה שגרם למעשה זה. מבטו של ב"כ האישה ופרשנותו על מכלול האירועים, כמוהו כראיית חצי תמונה, והתעלמות מוחלטת מהפסיפס כולו. מעבר לכך יש לשים דגש בעיקר, על העובדה שהאישה בשלב זה בהיותם אצל הרב ד' והרב ב.ס., עוד יכלה לקבל החלטה אמיצה ולהציל את הבית ולחזור אל הדרך הסלולה לנו מאבותינו, אך לצערנו הרב היא העדיפה את ג' וחברתו על פני ביתה שלה, וחבל שכך. שינוי אורח חיים באופן פומביטעם נוסף שיש לדון בנידון דנן להפסיד לאישה את כתובתה, מחמת העובדה שהאישה שנתה את אורח חיה באופן פומבי, כשבעלה שהוא אדם חרדי וירא לדבר ה' מתבייש בהתנהגותה זו מחבריו ומשפחתו. משכך יש להחיל את הדין של משיאה שם רע על בעלה, דשינוי שיוצא וייתן כתובה. מקור הדין במסכת כתובות ע"ב. באישה שנדרה שלא תשאל ולא תשאיל לשכנים נפה וכיריים ריחיים ותנור, כיון שהשיאה לבעלה שם רע, הריהי מפסדת כתובתה, וכפי שנפסק באבה"ע בסימן ע"ד סעיף ג'. ויעוין שם בחלקת מחוקק בס"ק ט', ובבית שמואל בס"ק ח' שמדבריהם עולה, שהואיל ואין אלה נדרי עינוי נפש שרק אותם הבעל יכול להפר לה, משכך נמצא שהוא איננו יכול לשנות את המצב. משכך, כיון שמשיאתו שם רע בשכניו ומצערתו, יוציאה בלא כתובה. בפשטות סברת הדברים היא, שלאור העובדה שהאישה במעשיה מצערת את בעלה וגורמת לו נזק תדמיתי בעיני חבריו ושכניו, על כן נחשב הדבר שהיא זו שמביאה את הגירושין, בעקבות מעשיה אלה שמפרידה את בעלה מחבריו ומונעת הימנו חיים תקינים, ועל מנת למשקל ולמיפק לא יהיב לה. ה"ה בנידוננו יש לומר כן. נמצאנו למדים, שהשינוי שחל באישה לא היה נקודתי וקוסמטי ברמה זו או אחרת, אלא היה כאן שינוי מהותי ושורשי יותר, ולא רק מבחינה השקפתית רעיונית, אלא שינוי בעצם הנותן את אותותיו גם על החיים המשותפים בבית ומחוצה לו, הן באשר לחינוכם של הילדים, הן באשר למשפחתו שכניו ומכריו של האב. בשל כך ולאור השינוי המהותי בפומבי בו נקטה האישה, כשהיא משנה את אורחות חייה אף בדברים הנוגעים לגדרי הצניעות והקדושה, לנשמת אפה של היהדות בכלל ובניין כרם בית ישראל בפרט, אין לנו אלא להסיק ברורות, כי הגירושין יצאו ממנה ולא מהבעל על אף תגובתו הפסולה והלא מקובלת של הבעל. ד. כשהגירושין יצאו ממנה אך הבעל יכל להציל את הנישואין העלנו לעיל כי בנידוננו אכן הגירושין יצאו מהתובעת ולא מהנתבע, משכך מן הראוי לדחות את תביעת הכתובה. מאידך עדיין יש מקום לדון בזה, שהרי גם אם האישה דחפה לגירושין, הן במעשיה שתוארו לעיל בהרחבה, הן בתביעתה לפירוק שיתוף בביהמ"ש, והן בתביעת הגירושין בפנינו, מכל מקום בגוונא שהבעל יכל להציל את

המצב ולגרום לאישה לחזור בה ממעשיה ואולי להשיב את עגלת הנישואין למסלולה, ובמקום לעשות כן הוא נקט בתגובתו במעשים קיצוניים בכל קנה מידה, שלמעשה לא הותירו כל זיק של תקווה להשיב את חייהם המשותפים למסלולם. אם כך הם פני הדברים, שמא שוב יש לדון במקרה דנן שיש מקום להטיל לפחות חלק מהאשמה על הבעל ולא רק על האישה, ולחייבו בכתובה או בחלק ממנה? כשבעל יכל למנוע את הגירושין ובאמת ששאלה זו צריכה להישאל חדשות לבקרים, כאשר לנגד עינינו ישנם מקרים לא מבוטלים, בהם ניתן להצביע על אחד מהצדדים ולהגדירו כמי שממנו יצאו הגירושין ומחמתו התפרקה החבילה, אך מנגד, הצד השני הסכים מהר מידי לגירושין ולא גילה כל התנגדות או ניסיון להילחם על בן זוגו. האם לעובדה זו יש משקל הלכתי באשר לשאלה האם הגירושין יצאו רק מהצד השני או שמא גם ממנו, שהרי יכל למנוע את הגירושין ולא עשה כן. וכבר הבאנו לעיל במה שפסק השו"ע באבה"ע סימן ע"ד סעיף ג', לגבי משיאתו שם רע בין שכניו שהדין הוא שמפסדת כתובתה, וכפי שביארו שם ה'חלקת מחוקק' ו'ה'בית שמואל', שהואיל ואין אלה נדרי עינוי נפש שרק אותם הבעל יכול להפר לה, נמצא שהוא איננו יכול לשנות את המצב, ועל כן מוציאה בלא כתובה. אולם בגוונא שיכול לשנות את המצב, אנו נטיל את האשמה גם עליו והיא לא תפסיד את כתובתה. ויעוין בדברי הרמ"א באבן העזר סימן פ' סעיף י"ח, שפסק לעניין חיוב מזונות אשתו, וז"ל: "אישה שהלכה מבית בעלה מכח קטטה ואינה רוצה לשוב לביתו עד שיקרא לה בעלה, לא הפסידה משום זה מזונותיה, דבושה ממנו לשוב, מאחר שיצאת בלא רשותו ואינו מראה לה פנים". עכ"ל. מוכח מכאן ברורות כי מהבעל דורשים לעשות הכל כדי להשיב את החיים למסלולם - גם אם האישה הייתה הראשונה בנקיטת צעד קיצוני, שהרי הוא יכל לשנות את המצב. וכבר הבאתי במס' פסקי דין את דבריו של הגרי"ש אלישיב זצוק"ל בפסק דין, [פד"ר א עמוד 220, פד"ר ח' עמוד 278], שהעלה כדבר פשוט, שיש לחלק בין סוגי מקרים שהבעל איננו יכול לשנות את המצב וכגון בגוונא שנעשה מוכה שחין או בעל פוליפוס, שבכה"ג יכול הבעל לומר 'אדעתא דהכי לא אקני לך' כדעת רבינו חננאל, וייפטר מלתת לה תוספת כתובה ומפסידה מתנותיה שקיבלה ממנו - על אף שהגירושין באשמתו ולא באשמתה והוא מחוייב לגרשה. מה שאין כן במקום שהבעל יכל לסלק את המפריע לחיים תקינים, וכגון שהבעל רועה זונות, שבידו לעזוב דרכו זו ולחזור למוטב, שבכה"ג אף לדעת ר"ח הוא לא יוכל לטעון כן, והיא איננה מפסדת את תוספת הכתובה ואת מתנותיה שנתן לה בחיי הנישואין, ודינו כמגרש את האישה מרצונו, מאחר והוא יכול לשנות את המצב והוא לא עשה כן. עיי"ש בדברים. הרי חזינו, שכל אימת שהבעל יכל להציל את חיי הנישואין והוא לא עשה כן, יש להטיל עליו את האשמה לגירושין הגם שבפועל האישה תבעה את הגירושין. מעתה יש לעיין גם

בנידונו כשהאישה היא זו שתבעה את הגירושין ופירוק שיתוף
בבימ"ש, מדוע שלא נטיל את האשמה גם על הבעל, הרי סביר
להניח שאילו היה הבעל מנסה בדרך סבירה ונורמטיבית לשכנע
את האישה שתחזור בה, שמא היה מצליח, ובשל כך מדוע
שנפסידה כתובתה אם הוא מצא לנכון לנקוט בדרך קיצונית של
שריפת המזרון וחפציה של האישה, שאין ספק שהיא הוסיפה
שמן על המדורה שהביאה בסופו של דבר לנתק מוחלט וסופי בין
הצדדים ולמצב של 'אל חזור'. משכך, אם נסיק שסופיות הפירוד
ביניהם שהביא לגירושין הינו דווקא ממעשהו הקיצוני של הבעל,
מדוע שלא נחייבו בכתובה או בחלקה? חילוק בין המקרים השונים בטרם
אנתח את המצב במקרה שלפנינו, האם אכן יכל הבעל בנקודת הזמן הזו להחזיר
את הגלגל אחורנית ולהציל את חיי הנישואין אם לאו, ננסה לעשות סדר ולחלק בין
מספר מקרים העולים על שולחן ביה"ד, באופן שמי מהצדדים רוצה את הגירושין,
והצד השני נעתר לבקשה לאלתר, וכדלהלן: א. הבעל יזם את הפרידה ופונה
לגירושין. ב. האישה מבקשת את גיטה, בעקבות חו"ד יועץ נישואין כי אין מנוס
מגירושין, והבעל נעתר. ג. האישה דורשת את גיטה והבעל נענה לה, על אף שיכל
להציל את הנישואין. ד. בקשה משותפת של שני הצדדים המעוניינים בגירושין. הנה
בפסק דין שכתבתי לאחרונה [תיק מס' 1084985/16 נימוקי פסק הדין
יפורסמו בקרוב] העליתי בזה בס"ד מספר כללים, כשהמודד המרכזי והעיקרי
בעניין חיוב הבעל בתוספת כתובה לאשתו, הוא ממי יצאו הגירושין, והאם בפועל
ישנה היתכנות להמשך החיים המשותפים ביניהם, כשהאישה אכן רוצה בכך בכל
מאודה ומעמידה עצמה לבעלה, ורק אז היא זכאית בתוספת הכתובה. ובגוונא
ששני הצדדים מורדים זה בזה ושניהם מעוניינים בגירושין, הבאתי את ביאורו של
הגרי"ש אלישיב בדברי רבינו ירוחם, שהאישה מפסדת את תוספת הכתובה בכה"ג,
עיי"ש. עוד העליתי שם, שכל עוד ואין כאן מעשה של מרידה בפשיעה ו/או סתימת
הגולל על הניסיון לשוב לשלום בית, הרי שיש קושי להגדיר את אותו צד כמורד או
כמי שהגירושין יצאו ממנו, וממילא יש קושי להחיל במקרה זה את דינו של רבינו
ירוחם. על כן, במקרה הראשון שהוזכר, ברור שהבעל חייב בכתובה ותוספתה -
בהעדר אחת העילות המפורשות להפסידה כתובתה כדוגמת מורדת, עובע"ד וכדו'
- שהרי הגירושין יצאו ממנו. במקרה השני שהאישה תובעת את הגירושין אך רק
בעקבות חו"ד ברורה של יועץ נישואין כי אין מנוס מכך ואין כל סיכוי לשלום בית,
והבעל נעתר למבוקשה, ברור שעל ביה"ד לבדוק לעומקן של דברים את מה שארע
בתקופה שקדמה לכך בטרם בואם בשערי בית הדין, ולקבוע מי מרד ראשון ומי
נגרר אחריו. במידה וביה"ד לא יעלה דבר ברור בחכתו, הרי שמצד עצם התביעה
לגירושין לענ"ד אין סיבה להפסידה תוספת הכתובה, שהרי אין כאן מרידה בפשיעה
של צד זה או אחר, ומאחר ותביעת הגירושין הינה כתוצאה מהקביעה המקצועית כי
אין אפשרות לחזור לשלום בית, יש קושי להגדיר צד זה כמי שהגירושין יצאו ממנו,
שהרי כבר הזכרנו שהקובע זו המהות ולא הפרוצדורה מי בפועל פתח את התיק
בביה"ד. במקרה השלישי כשהאישה דורשת את גיטה והבעל נענה לה, על אף שיכל
להציל את הנישואין - הבאתי בזה את דבריו של הגרי"ש אלישיב צ"ל בפסק הדין
הנזכר, שיש להטיל את האשמה על הבעל ולהחשיב זאת כמי שגרשה מדעתו

ורצונו ולחייבו בתוספת הכתובה. אך נראה ברור שיש לחלק בין מקרה שההפרעות לחיי הנישואין באו בעטיו ובפשיעתו של הבעל, וכגון שהוא רועה זונות, והאישה תבעה מחמת כן את גיטה, ובזה סבור היה הגרי"ש אלישיב שאם הבעל יכל לשנות את המצב ולהימנע כליל מאותם מפריעים ולהציל את חיי הנישואין, והוא מחליט שלא להימנע ולהמשיך במעלליו, ברור הדבר שהוא ייחשב כמי שגירש את האישה מדעתו ומרצונו, והוא יתחייב בכל תוספת הכתובה, דבזה לא אמר רבינו חננאל את דבריו. ורק בגוונא שהבעל לא פשע במעשיו כגון חולה פוליפוס, מוכה שחין וכדו', והאישה תבעה גירושין מחמת כן, בזה דווקא אמר רבינו חננאל את דבריו שהבעל ייפטר מתוספת הכתובה בטענה ש'על דעת למשקל ולמיפק לא יהיב לה'. מעתה נראה לומר, שבאופן שביה"ד מגיע למסקנא כי הגירושין יצאו מהאישה ולא מהאיש [ולא כמו המקרה שעסק בו הגרי"ש אלישיב בפסק הדין הנזכר שהקולר היה תלוי במעשי האיש גרידא] הרי שגם אם הוא יכל להציל את חיי הנישואין, על בית הדין לבדוק תחילה האם בנקודת זמן זו אכן היה באמת סיכוי לחזור לשלום בית. וגם אם יש סיכוי, שמא יש להטיל את האשמה על שני הצדדים גם יחד. כל זאת כאמור רק בתנאי שביה"ד סבור, כי אכן היה מקום לעבוד על שלום בית גם מצדה של האישה שדרשה את הגירושין, ותביעתה הייתה בעצם מעין זעקה מקירות לבה לעבר בעלה כדי לעוררו לשוב עמה לשלום בית. אולם, באופן שאנו סבורים שלא היה לכך כל סיכוי מצדה של האישה, הרי ברור שלא ניתן לבוא בתלונה אל הבעל מדוע הסכים מיידית לגירושין ולא ניסה להתנגד לגירושין ולבקש שלום בית, אם אנו כבית דין [או חוות דעת מקצועית של יועץ נישואין] סבורים, כי לא היה לכך כל סיכוי. ועל כן במקרה שכזה לא יהיה ניתן לחייבו בתוספת הכתובה. מן הכלל אל הפרטעתה נשוב לנידונו. ננסה לנתח את הדברים בהתאם להתרשמותנו מהצדדים, באי כוחם, ודברי העדים. הנה כפי שכבר הארכנו לעיל, אין ספק בכך כי בפועל האישה תבעה את הגירושין ופירוק שיתוף, כשהיא במעשיה החליטה לשים קץ לדרך החיים בהם היו חיים בנישואיהם, ובקשה להתחיל לחיות בצורה פתוחה וחדשה, כאשר היא לא רואה שום פסול בחברות קרובה עם גברים אחרים מהעבר ומן ההווה בכלל, ואיננה רואה כל דבר רע בקשר הקרוב שלה עם אותו ג' בפרט, כל זאת על אף תחנוניו של בעלה, שתפסיק את הקשר האסור, שחיבל בתא המשפחתי והרס אותו לחלוטין. אם כך עמדתה של האישה ברורה למדי, היא רצתה ורוצה כל העת גירושין. הרי לדבריה המשבר החל כבר בשנת 2016, כשכל סיפור שריפת המזרן היה שנתיים לאחר מיכן, ועל כן מגוחך למדי לתלות את משבר הגירושין רק בשריפת המזרן. לגבי עמדתו של הבעל ובקשתו לשלום בית, הנה בסיכומיו בסעיף 112, ציין הלה שלצערנו ביה"ד פקפק בהחלטה רשמית [מיום 03.04.22] בכנות תביעתו לשלום בית, ואף מציין כי ייתכן שלאור 'סתימת הגולל' של שלו"ב ע"י בית הדין, גם האישה לא ניסתה לשקול ולו בחצי מחשבה נסיון חזרה. **כאן המקום להבהיר ברורות את עמדת בית הדין לאורך כל הדרך**, כי ביה"ד האמין בלב שלם לרצונו הכנה של הבעל שהאישה תחזור אליו לשלום בית אמיתי, אך לדעתנו הבעל לא הבחין בנקודה יסודית אחת, שהוא רוצה ורצה כל העת שלו"ב רק עם אשתו 'לשעבר', ולא עם אשתו 'החדשה/הנוכחית'. דהיינו, על אף שהבעל יודע גם יודע כי חלו באשתו תמורות משמעותיות באשר לצורת חייה הדתית והשקפתה היהודית, והוא מאד רצה להחזיר את הגלגל אחורנית, אך האישה החדשה הנוכחית הדוגלת בפתיחת חיי הנישואין ברמה זו או אחרת, היא זו שסירבה נחרצות לחזור אחורנית לצורת חייהם הקודמת. בשל כך לצערנו, בקשת הבעל לשלום בית לא עמדה על הפרק בשום שלב, לאור השינוי המשמעותי שעברה האישה. מעתה, כאשר האישה

דנן עם השינוי המשמעותי שחל בה ובדרך חייה, כשהיא יודעת היטב שבעלה לא יוכל להשלים עם זאת, היא בעצם מכריזה ברורות כי היא מעוניינת בקץ הנישואין וכפי שהדבר בא לידי ביטוי בתביעתה לגירושין ופירוק שיתוף. אלא, שהיא חוזרת וטוענת כי דווקא פעולותיו של הבעל בשריפת המזרון הם אלה שהביאו את הצדדים לגירושין. על כך יש להשיב כמה תשובות: ראשית, ברור כי הגורם למעשה זה היא האישה במעשיה, כשהוא בתגובה מנסה לעשות הכול כדי להציל את חיי הנישואין. כבר הזכרנו לעיל ונחזור על כך שוב, שמעשהו זה של הבעל אסור בתכלית האיסור, לא זו הדרך לנהוג בה כי אין המטרה מקדשת את האמצעים, וברור כי הבעל הוטעה ע"י גורם זר שספק אם ניתן לכנותו רב בישראל. אך אי אפשר לקחת את התוצאה שהייתה מעשה נקודתי [של שבועיים ימים], ולהפוך אותה לגורם המרכזי שהוביל לגירושין. כפי שנתבאר, במציאות לא כך הם פני הדברים. ההסתכלות הישירה היא, שיש כאן בפנינו תגובה מטופשת של הבעל, כתוצאה מתלונות מהותיות וצודקות כנגד האישה, שהם הם שהביאו את הצדדים להיכן שהגיעו ולקץ הנישואין. אמנם, באי כוחה של האישה האריכו רבות לשים את הדגש על מעשה שריפת המזרון, הן בפנינו והן בסיכומיהם, אך כפי שביארתי, לא ניתן לטשטש את האשמה המרכזית לגירושין בגין מעשה נקודתי זה או אחר על אף היותו קיצוני ככל שיהיה. שנית, ב"כ הבעל העלה בסיכומיו טענה צודקת נוספת, כי מאחר והאישה הודתה בפנינו כי הצדדים קיימו ביניהם יחסי אישות לאחר הסיפור עם המזרון, הרי שהאישה מחלה לבעל על מעשהו זה, ולא ניתן להאשימו שהגירושין יצאו ממנו מחמת מעשהו זה – בפרט שלא שמענו מהאישה כל טענה על אלימותו של הבעל כלפיה במהלך כל חיי הנישואין מעבר לשריפת המזרון המדוברת כל כך. על כן יש לשים את הדברים בפרופורציה הראויה, להתבונן על הרקע, על המניע, ולא להסיק מסקנה חפוזה ולא נכונה, שכביכול הגירושין יצאו מהבעל עקב שריפת המזרון. העלנו טענה אחרת שמא יש להטיל אף על הבעל חלק באשמה לגירושין, לנוכח זאת שאולי יכל להציל את הנישואין אילו היה מנסה בדרך מקובלת, לדבר על ליבה ולא לנקוט במעשה הקיצוני של שריפת המזרון. אולם לאור מה שביארתי לעיל, כי רק בגוונא שהמפריע לחיי הנישואין יצא מאת הבעל והוא יכל לתקן זאת, רק בכה"ג אמרינן שאם יכל למנוע ולא מנע, אנו נטיל עליו את כל כובד האשמה לגירושין על כל המשתמע מכך ונחייבו בתוספת הכתובה. שונים הדברים כאמור בנידוננו, שמאחר והסקנו כי האשמה מוטלת עליה לאור רצונה בפתיחת הנישואין ולעקור את יסודות הנישואין על פי תורתנו הקדושה, כשהיא משנה את אורח חייה באופן פומבי, הרי שניתן להסיק ברורות כי היא זו שרצתה בגירושין, אלא שהוא מרוב להיטותו להציל את המצב ובעצת בליעל עשה מעשה אשר לא יעשה והפעיל נשק לא קונבנציונלי. בשל כך, לא ניתן לדון ולהטיל עליו את אשמת הגירושין רק בגלל ספק שמא יכל לשכנעה שתחזור בה ותנתק את הקשר עם ג' וחברתו, מאחר וכאמור בנידוננו המפריע לחיי נישואין תקינים הגיע ממנה ולא ממנו. אמנם, ייתכן הדבר שאילו תביעת הגירושין הייתה של הבעל, היה מקום לשקול האם לתת משקל לכך שיייתכן והבעל יכל להציל את חיי הנישואין, וממילא לראות את הדברים שהגירושין יצאו גם ממנו. כאמור לא כך הדבר בנידוננו, ומשכך יש להפסידה כתובתה. עוד נוסף ונאמר, שמהתרשמותנו מדברי הצדדים וכפי שעלה גם מעדותם של העדים בפנינו, הרי שהאישה הייתה להוטה אחר אותו ג', ולדברי שני העדים הרב ד' והרב ב.ס. זה מה שהביא להרס חיי הנישואין של הצדדים, כשהיא אף הפכה לעוזרתו הצמודה (עיין במכתבו של הרב ד' אל בית הדין), וחברותה לכת המדוברת ומפגשיה באופן תדיר עמם ופעולותיהם, הם הם שהצעידו את המשפחה

בצעדי ענק לקראת פירוקה, הרי שייטכן שכבר לא היה כל סיכוי להשיב את האישה אחורנית, כאשר היא התמידה בסירובה לכך, ואף כשקבלה על עצמה לעשות כן לפחות בהדרגה, הדבר לא צלח, והיא החליטה להרים ידיים ולהעדיף את קשריה עם ג' וחבורתו, על פני משפחתה שלה. על כן יש לפוטרו מתוספת הכתובה.ה.

כתובה מוגזמתטענה נוספת שהעלה ב"כ הבעל, כי סכום הכתובה בסך 18,000,000 ש"ח הוא מופרז עד מאד, ויש לפטור את הבעל מכתובה זו מחמת דהוי אסמכתא. כמו"כ יש לציין את עדותו של הרב י.ו. ססידר את הקידושין, שאמר בפנינו ברורות כי הוא היה מורה לכל הבעלים שאין להתייחס ברצינות לסכום שנכתב בכתובה כי ממילא הכתובה איננה נגבית לעולם, והכוונה רק למזל טוב. ובאמת שיש למחות על כך, שהרי שטר הכתובה מחייב לכל דבר ועניין. עם זאת, אין ספק כי יש להורות לכל מסדרי הקידושין שלא לאפשר לבעל לכתוב בכתובה סכום מופרז בשום פנים - גם לא לשם מזל. בעניין חיוב חלק מסכום כתובה מוגזמת, אציין בקצרה כי כבר הבעתי את דעתי במספר פסקי דין, ראה פסק דין כאן [שניתן ברוב דעות] בתל אביב תיק מס' 382416/7 [פורסם] ועוד. אמנם בנידון דנן, לאור מה שהעלינו לעיל, אין מקום לדון בזה כלל לאור הקביעה כי הגירושין יצאו מהאישה ומעשיה וכפי שנתבאר, ועל כן יש לדחות כליל את תביעתה. העלנו לעיל, שיש להפסידה כתובתה לא מחמת דין עוברת על דת, אלא מחמת שהגירושין יצאו ממנה ולא ממנו, כשהיא משנה את אורח חייה באופן פומבי מבחינה דתית, וכי הוא עדיין מעוניין עד מאד לשוב לשלום בית, אך בתנאי כפול ומכופל שתשנה את אורחותיה החדשים, ותשוב לחיות עמו בקדושה ובטהרה. התרשמנו ברורות כי כל הדיבורים של הבעל [שהציגה האישה בהקלטה ובתמלול] אודות השתלטות על נכסיה, החלו רק בשלב הסופי כשפניה של האישה היו למלחמה ולגירושין, ולא קודם לכן. הבעל באמת רוצה שלום בית עם האישה כאמור. השאלה האם זה ישים בפועל - לאישה הפתרונים. משכך אין לנו אלא לדחות את תביעת הכתובה של האישה. **בעת נעילת שער**, אנו פונים לאישה שוב לשקול את צעדיה, ולקבל החלטה אמיצה לעזוב את דרכה החדשה. עם כל הקושי, עליה לאזור כל כוחותיה ולשוב לדרך הסלולה והמסורה לנו מדור דור כפי שניהלו שניהם את ביתם עד לא מזמן, ולחזור אל חיק משפחתה האוהבת לשמחת כל הנוגעים בדבר. **נחזור ונדגיש בשנית**, כי לא עלה חשד ממשי למעשה ניאוף של האישה. מדובר בהתנהגות מתירנית שאינה ראויה - ודאי יחסית לאורח החיים העדכני של בני הזוג ערב המשבר. הגורם המפריע לשלום הבית היה התעסקותה האינטנסיבית של האישה בענייני המיסטיקה והכוחות החיצוניים (עד כדי קיום יחסים עמם), מה שלא הותר אפשרות לחיי נישואין נורמליים, וזו הסיבה לשלילת זכאותה לכתובה, בפרט לאחר שתבעה גירושין. רצונו של הבעל בשלום בית היה נכון ומעשי לתקופות קודמות יותר. את האישה שהייתה לו פעם הוא אוהב, אך לא את אשתו הנוכחית. כיום לצערנו שלום בית איננו אפשרי, אא"כ האישה תשנה אורחותיה ותחזיר את הגלגל אחורנית. בשל כך ולאור האמור, אם האישה לא תחזור בה, הרי שיש לחייב את הבעל בגירושין תוך כדי דחיית תביעתו לשלום בית. לאור כל האמור יש להורות כדלקמן:

מסקנות - פסק דין

. תביעת הגירושין של האישה לחיוב הבעל בגט מתקבלת.

. תביעת הכתובה של האישה בסך 11,500,000 ₪ נדחית.

. נקבע סידור גט ליום בשעה ניתן לפרסם נימוקים אלה
לאחר השמטת פרטים מזהים. ניתן ביום כ"ו באב התשפ"ג
(13/08/2023). הרב רפאל זאב גלבעותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני
עריכה